

tukaj obutev delati dajati, ker vem, da pogreševal bom pariškega dela; pa ker sila kola lomi, naj bo! — naredite mi par škornj kakor morete, veste in znate.“ — Te zabavljive besede zgrabijo čevljarja, vendar ne ene ne zine, ampak molčé vzame mero in gré. Drugo jutro zarano jo primaha že z eno škornjo, češ, za mero, bo li prav ali ne. — Gizdalin jo obuje in zadovoljno se nasmehljá; zakaj nikdar mu še niso nobene škornje dopadle. Na vse strani izvija nogo; gleda spred, gleda zad, — stopi prav, stopi narobe, pa ne najde ji pomankljivosti. Ako bi mu bila škornja vlita na nogo, se bi je gotovo bolj ne bila oklenila. „Práv dobro! moj ljubi čevljar“, reče zdaj gizdalin; „kaj boljšega se tudi v Parizu ne dobi“. — Čevljar se vendar za gizdalinovo pohvalo ne zmeni veliko, ampak čaka, dokler se gospodič škornje ne nagleda. Pa kako ta še le ostermi, ko mu čevljar zopet škornjo izzuje! — Na nogi imel je namreč še čevelj, ki je bil umetno od znotraj v škornji skrit in je bil tako lep, da bi bil smel stopiti kter si bodi gospod v njem na vsaki najslavniši ples. „Vi ste copernik, mojster čevljar!“ — reče zdaj gizdalin — „kaj tacega bi ne bil nikdar od vas pričakoval. Popolnoma sem z vašim delom zadovoljen, le povejte mi zdaj, kdaj da dobim še drugo škornjo?“ — „To, gospod žlahten, si dajte pa v Parizu narediti“, reče čevljar, pobere kopita in gré.

Jos. Levičnik.

Voják na Laškem.

(Iz Slovenije).

Žalostno ropoče boben,
Od se daje bridke glase,
Žalostno na ušesa bije
Prebivavcom čuj Ljubljane,
Ki v veliki trumi zbrani
Čakajo poleg kosarne;
Serca imajo pobite,
Blede imajo obraze,
In obilne solze liti
Vidim gospodične mlade.
Kakšnega, prijatel! prašam,
So pomena znamenja take?

Regiment domač maršira
Iz dežele vun domače,
Na cesarske gre besede
Ki so bile zmir mu drage,
Iz preljubega domovja,
Puntarske vkrotiti Lahe.

V sredi trume odidoče
Najberhkejšega zaznate;
Iz števila ni majorjev,
Ktiri vodijo vojsake,
Ni iz kerdela oficirjev,
Ampak štet je med prostake,
Ker le malokdo do stopnje
Izmed kmečkih dojde take.
Je kaj lepega obraza,
Najkrepkejši je postave,
Sicer z oken gospodične
Gledajo ljubljanske mlade
Požrešljivega očesa
Le na oficirje same,
Dans pa gledati nektere
Vidim tudi na prostake,
Zlasti vsaka se ozira
Na junaka sredi rajde,
Ki mi v rahlem sercu zbuja
Želje on medenosladke.

Zraven njega dekletka,
Dekle kmečko vse naprave,
Berhka deklica selanka
Berhka kmetiške navade,
Da zavidajo lepoto
To ji mlade vse mestjanke,
Lica nje so kri in mleko,
Zabledele pak so frajle.
Če pa barve njih katera

Vendar se rudeče najde,
Umivaje voda barvo
Čisto to raz lic oplakne,
Ker nič prav ni stanovitno,
Kar ne dojde od narave.

Pičlo uro deleč spremi
Vun iz mesta ga Ljubljane,
Seže tuki mu v desnico.
Poljubivši ga objame,
On stori ji ravno tako,
Ter slovo od nje uzame,
In od njega ona tudi,
In morda za večne čase.

Boben zaropoče milo,
Merjenih korakov rajde
Tje marširajo po cesti;
Dekle samo zad ostane
Ter oči si solzne briše,
Se za trumo oziraje,
Dokler da se v dalji skrije,
Da pogled je več ne najde;
Ino žalostnega serca
Se poverne med domače.

Ljubega pa nesla vojska
Je na tuje v kraje Laške
Kjer se srečno bojeval je
Zoper puntarske armade;
Srečno prišel je v Milano
Mesto vse podobe rajske,
Ko Radecki ga je vdbil,
Jože starček sive glave.
Sreda ženski ga vkvartira
Rodovine prebogate.
Koj ko prvo ga pogleda
Rudečica jo prevzame,
Lep mladenč presune serce
Deklice Milanke mlade;
Ne dajé posebej jesti
Mu navade scer vojaške;
Z njo sedi pri eni mizi
Z njo vred je jestvila vsake,
Ki na mizo jih nevtrudno
Nosi kuharca prežlahtne;
Zjutrej zajterk mu podaja
Iz skudele sladke kave,
Kakoršno zavživa sama,
Sploh ima ga ko domače. —

Enkrat on in Milanežka
Jedla delj sta mem navade,
Golo sama sta sedela
Okrog mize lika snažne,
Púpala sta sladko vince,

Čversto praznila kozarce,
Da je stopil nji v glavico,
Malo zmedel ji možgane.
Prime ga za desno hrabro,
Se prilizvat' mu jame:

„Dobra, veš, sem zmir ti bila,
Te imela kot domače,
Ino še te imam rada
Bolj ko druge vse možake;
Al čemú bi ovijala?
Škoda govorice daljne,
Ljubim te, do tebe prvi
So pogled se želje vžgale,
Ki ne dajo se vgasiti,
Ker premočno so prižgane.
Moža mi je krogla vzela,
Iz cevi poslana vaše,
Ko nasproti so si trume
Gleda morželječe stale;
Solznih sama sem oči ga
Vidla past' ga smertne rane;
Daj mi roko, daj se meni,
Vsmili se me reve same,
Daj, odkupim te od vojske,
Ako me za svojo vzameš;
Stotnika pokličem tvojga,
Tavžent skudov v žep mu vtaknem,
In če bilo bi premalo,
Polovico še primaknem.“

On prikloni se ponižno.
Govoriti tako jame:
„Gospodična! Bog poverni
Stokrat vam dobrote vsake,
Ki ste meni podarila
Jih obilno volje lastne.
Ljubim tud vas jez ko sestro,
To po uku vere naše,
Druže pa ne morem biti,
Vam okolšine nikake.
Tam kjer stermi Storžec glavo
Povzdiguje nad oblake,
Tamkej Milico sem pustil,
Deklico lepote krasne,
Da pod soncom ni enake,
Ki presije kraje Laške.
Ni bogate rodovine,
Je rojena iz nizke bajte,
Zvesta zmiraj mi je bila,
Zvesta zmiraj mi ostane,
To je terdno obljubila,
Nje obljuba se ne gane,
Ker naravno izrejena
Po nikakem se ne laže,
In lagati clo ne more,
Ker prisege ne poznade,
Kakor delate po mestih
Vé prisege čuti strašne.“

Ki pa večidel zderó se
Že navajene navade.
Tej obljubil zvest čem biti
Do življenja ure zadnje,
Al če umerjem tú na vojski
Al če dojdem med domače,
Ino ta obljuba sveta
Vekovitno mi ostane,
Ker Slovenov terdna vera
Po nikakem se ne gane.
Vé ste moža tud imela
In morda ga še imate,
Krogla morde naredila
Ni nakrat mu smertne rane,
Lahko utegne se zgoditi,
Da se mož nazaj vam dade; —

Ni izustil še besede,
Se govoril bil bi dalje,
Kar odpró se hišne vrata,
In na sredo sobe plane,
Kakor tigra preserdita,
Ki pobrane ima mlade,
Jeze bledega obraza
Možki noše Talijanske,
Se oberne k Milanežki,
Ki nakrat ko zid postane,
In trepeče po životu.
Reče ji besede nagle:

„Žena zveržek ti človeštva,
Štvar nevredna luči časne!
Štal sem dolgo zun pred durmi,
Čul pogovore sem vajne. —
Nezvestoba mi plačilo
Je zvestosti nehinavske,
Meč porinil bi ti v serce,
Če ravnal bi po živalje.
Ne dovelj da si zvodla
Plam ljubezni moje jasne,
Češ še tega premotiti
Se mu sladko prilizvaje.
In ne veš da to prelomba
Težka božje je postave. —

Gre, in kmalo spet poverne
Se z gospodom noše mašne,
Ta razdere vez zakona
So močjo oblasti dane. —

Lah junaka, ker ga najdel
Je obilno duše blage,
Od vojašine odkupi,
Ter ga pošlje med domače
Mu darivši polovico
Premoženja volje lastne,
„Ná, da veš, da tudi tukaj
Najdejo se duše blage,
Da nikar za pést hudobnih
Vse dežele ne psovajte.“

Serčno zahvalivši verne
Naš junak se med domače.
V treh pa tednih je obhajal
Z Micko god zaročbe častne.
M. Valjavec.

Dopisi.

Iz Verone 7. majnika.*) Ljubi stric! Morebiti Jim je že znana nesreča, ki nas je blizo Verone zadela; vendar Jim dam na znanje, da je mene Vsegamogočni Bog še pri življenji ohranil. Kakor Jim je znano, smo se 2. dan t. m. zvečer iz Tersta po morji v Benetke odpeljali, kamor smo drugi dan zjutraj prijadrali, in še tisti dan po železnici v Mestre odrinili, kjer smo čez noč ostali. 4. dan ob štirih popoldne se nas je 306 mož po železni cesti

*) Pismo to je pisal svojemu gospod stricu v Barkolo sekundfeldvebelj Fr. Breclnik, rojak naš, v Dobu domá, kteri je nekim svojim tovaršem iz Kertine strašni nesreči všel. Hvala lepa preč. gospodoma za poslano pisemce. Vred.